

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 235. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065846032/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

ikke Sverrig Görans Sang og hans Gravskrift: »Vixit, dum vixit, lætus?»

Jo, hvor *kunde* den Drøm voves uden af Bjærgmands Sønnen, Göran, der drev Guld ud af Jærn, Sang af Sorg? Ja, »lev glad, mens du lever! Giv mig de tvende Ugers Fæst – og jag mig så nogen fra Morgongåfva! Kanhænde jeg *da* bærer, dulgt i min Hånd, det Våben, der skal besejre dig: Sang af Sorg! Guld af Jærn! for mig og for Verden!

»Farbroder,« han lukkede Øjnene, »hvad var det, Jacob Pihlhjärta sagde den Aften i Fjor, da du fandt ham i Snestormen ude på Yngen og bar ham ind til Gudmoder Hulda?»

»Den Aften?» Farbroders Stemme ivrede, »å Steffan, jeg kom fra Kristinehamn over Gammel Kroppa og fandt ham, halvdød og sneblind i sine Laser, drivende for Stormen som Ravnene! Og å, da han vågnede igen derinde ved Huldas Bål, hvor han en Gang i unge År havde skæmtet med andre Unge, Patroners Sønner og Døtre, den Gang han endnu var *én* iblandt dem, blandt Jærnets Børn...»

»Ja, Farbroder, sig mig, hvad han *da* sagde?»

»Hvad han sagde – å,« Farbroder skubbede utålmodigt Huen fra den blussende Pande, »han svor jo, at det Guld, som Hulda og de andre havde givet ham, at det var Lån til Gud. »Og hvo er Han lig i Gengældelse? Forvent den nu, I alle, gennem mig! ej Fødsel, kun Genopstandelse! Ti se!« og hans skeletagtige Hænder rystede, røde af Ild og Rust, »Guldet er det Ældste på Jorden, det ene Uförgængelige, ufortærelig i Luft som i Lue, Grundvæsenet i alt! Nu ruger Slangen på det i Kongens dunkle Palads, gør Gud til sin Medskyldige, udklækker i selve Spisen sine Æg: Trældom og Krig og Dod! Men han skal genfødes, sig selv igen, Livsånden, Helsen og evigt Liv! Af den knuste Slange, af det heilbredte Jærn!»

Å Steffan, Steffan, han drømte jo, at de, Hulda og han, skulde sidde igen om Arnen og skæmte blandt alle dem, af hvem nu ene de to var tilbage, at ingen skulde fryse mer på »Bjærgets«, fordrevet fra sit Hjem til Fattigdom, Afhind eller Grav! at »Bjærgets« Ild skulde varme alle i Evighed... ja, at Jordens Sygdom: Jærnet, skulde heilbredes til Guld, at magnum magisterium, al Skabningens Suk, Guds Mening med det Skabte var løst. »Ja, det er om føje fuldbragt!« råbte han.

Magnum magisterium – »Øen ingensteds«, Kansler Thomas Morus' »Utopia«, som Morbroder, unge Jens Wahl, skulde forklare sin